

דינו בְּעִיר הַגְּדוֹלָה

אֶתְמוֹל הִלַּכְתִּי בְּרָחוֹב. בְּרָחוֹב עוֹבְרִים וְשָׁבִים,
מְכוֹנִיּוֹת, חֲנוּיּוֹת, אוֹטוֹבוֹסִים וְגַם כְּלָבִים וְחֲתוּלִים.
וּפְתָאוֹם אֲנִי שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹת בְּהִלָּה.

וּמָה אֲנִי רוֹאֶה?

בְּרָחוֹב מְטִיל דִּינוֹזָאוֹר. דִּינוֹזָאוֹר אֶמִיתִי. דִּינוֹזָאוֹר
בְּגוֹדֵל שֶׁל בַּיִת קָטָן.

הַכְּלָבִים וְהַחֲתוּלִים בְּרָחוֹ.

כָּל הָאֲנָשִׁים בְּרָחוֹ.

נִהְיִי הַמְכוֹנִיּוֹת הַסְּתוּבָבוּ

וְנִסְעוּ מֵהָר.

רַק אִישׁ אֶחָד צִילָם תְּמוּנָה.

הוּא צִילָם מֵהָר מֵהָר – וּבְרָח גַּם

הוּא.

עָמַד לוֹ דִּינוֹזָאוֹר בְּאֶמְצַע

הַרְחוֹב. עָמַד וְלֹא יָדַע מָה

לַעֲשׂוֹת.

"הֵי דִינוּ, קְרָאתִי לְעֵבְרוּ,

"שְׁלוֹם, מָה אַתָּה עוֹשֶׂה פֹה?"

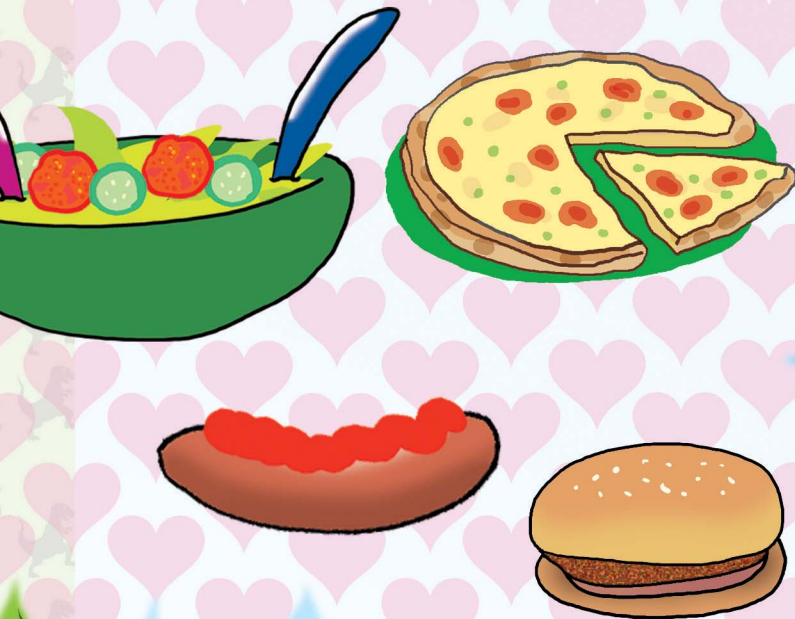
דִּינוּ הִסְתַּכֵּל עָלַי וְאָמַר, "הִלַּכְתִּי לְאֲבוֹד."

"מֵאִיפֹה בָּאתָ?" שָׁאֲלַתִּי וּמִיָּד הוֹסַפְתִּי,

"לָאֵן אַתָּה צָרִיךְ לְהִגִּיעַ? אוֹלֵי לְקַחַת אוֹתָךְ"

לֵאכּוֹל סֵלֶט טָרִי וּבְרִיאוּתִי.״
הִלְכְנוּ לַמְסַעְדָה שֶׁבְקֶצֶה הָרְחוֹב. דִּינוּ
פְּלִפְדָּה גְדוֹל שֶׁלַמְסַעְדָה לְהַפְנִס אֵינוּ
יְכוּל. דִּינוּ כֹּה גְדוֹל, שֶׁהוּא

לְגוֹרְחִיוֹת?״
״גוֹרְחִיוֹת?״ שָׁאַל הַדִּינוֹזָאוֹר, ״אֲנִי
לֹא יוֹדֵעַ מַה זֶה?״
״אוּלַי לְקַחַת אוֹתָךְ לְתַחֲנֶנֶת הָרֶכֶבֶת
שֶׁתִּיקַח אוֹתָךְ לְעִיר אַחֶרֶת?״
״רֶכֶבֶת?״ שָׁאַל הַדִּינוֹזָאוֹר, ״מַה זֶה
רֶכֶבֶת?״
בְּלִבִּי חֲשַׁבְתִּי: אֵיזָה דִינוּ
מִבְּלָבֶל. הוּא לֹא יוֹדֵעַ שׁוֹם דָּבָר.
״תִּגִּיד,״ שָׁאַלְתִּי, ״אוּלַי אַתָּה
רָעֵב? אַתָּה רוֹצֵה לֵאכּוֹל?״
״מִמָּמ,״ שָׁמַח הַדִּינוֹזָאוֹר, ״אֲנִי
מִמָּשׁ מִמָּשׁ רָעֵב.״
״בּוֹא,״ הִצַּעַתִּי, ״אַזְמִין אוֹתָךְ
לְמַסַּעְדָה. מָה אַתָּה אוֹהֵב לֵאכּוֹל?
הַמְבוֹרְגֵר? פִּיצָה? נְקִינִיקָה וְאוּלַי
סֵלֶט עִם יִרְקוֹת?״
״אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ,״ עָנָה הַדִּינוֹזָאוֹר.
״מָה אַתָּה אוֹכֵל בְּבֵית?״ חִקְרַתִּי.
דִינוּ חָשַׁב רָגַע וְאָמַר, ״בְּבֵית אֲנִי אוֹכֵל
פְּרוֹת וִירְקוֹת. אֲנִי אוֹהֵב לֵאכּוֹל פְּרוֹת
מִהַעֲצִים. אֲנִי אוֹהֵב לֵאכּוֹל עֵשֶׁב.״
שֶׁמַּחְתִּי מְאוֹד – זֶהוּ דִינוּ צְמַחוּנִי.
מִמָּשׁ מִזֵּל שְׁזָה לֹא דִינוּ טוֹרֵף כְּמוֹ טִי-
רֶקֶס.
״סֵלֶט!״ הִכְרַזְתִּי, ״בּוֹא אַזְמִין אוֹתָךְ

"אני חושב לקחת אותך למוזיאון,"
אמרתי, "נראה לי שזה המקום
המתאים ביותר לדינוזאור גדול."
"מוזיאון?" שאל דינו, "מה זה?"
"זה מקום בו מציגים דברים
מיוחדים," הסברתי לו, "ואתה – אתה
דינו מאוד מיוחד."
דינו שמח.

הסתכלתי על דינו. הנה הוא
במוזיאון. לידו עומדת אישה
נחמדה ומסבירה, "זהו מאבן
של דינוזאור צמחוני שחי לפני
מאתים מיליון שנה..."

שוב פעם
הסתכלתי על
דינו. אני בטוח
שהוא קרץ לי.
רק הוא ואני
יודעים שיצאנו
לטיול קצר בעיר
הגדולה.

אוכל ממש המון. כמה המון? את כל
הסלטים שהיו במסעדה.

דינוזאורים תאומים

מָצְאוּ אֶת שְׁנֵי הַדִּינוֹזָאוּרִים הַזֶּהִים.

סִפְרוּ: כַּמָּה דִּינוֹזָאוּרִים בְּעֵמוּד?

